

PROLOOG

‘GEEF HIER DIE STEEN EN gauw een beetje!’ siste Sina. Ze was een hoofd groter dan hij en de dochter van de rijkste boer in Belbek. Het was dom om je tegen haar te verzetten, maar Daron piekerde er niet over zijn schat af te staan. Hij bleef de steen stevig vastklemmen.

Niemand die hem hielp. Alle andere kinderen waren bang voor Sina. Ze stonden gewoon in een kring om hen heen en wachtten wie van de twee zou winnen.

‘Je kunt haar in haar arm bijten,’ fluisterde Tura, de kleinste van de groep, die zich in het palmenbosje had verstopt.

Sina keek hem vuil aan. ‘Ik hoorde je wel.’

Daron maakte gebruik van het feit dat ze even afgeleid was en schopte haar tegen haar scheenbeen. Vloekend liet ze de steen los en gaf hem tegelijkertijd een oorvijs. ‘Houd dat stomme ding maar. Een steen is toch geen echte schat!’

‘Jawel,’ antwoordde hij koppig. ‘Deze wel en dat weet je heel goed.’

Daron klemde zijn kostbaarste bezit in zijn vuist. Zijn vader Narek had de steen de dag voor zijn vertrek bij het omspitten van hun kleine akker gevonden en aan hem gegeven. In heel Belbek was er geen andere steen zoals deze. Aan de ene kant was hij zo wit als geitenmelk, aan de andere zo zwart als houtskool. Daron kon de steen niet helemaal met zijn hand omsluiten. Hij was plat en nauwelijks dikker dan zijn pink.

Het leek al zo lang geleden dat zijn vader vertrokken was om voor de Onsterfelijke Aaron te vechten. Waren het werkelijk pas drie maanden? Daron had het idee dat het wel drie jaren waren.

‘Laten we beginnen.’ Sina was nog altijd boos. ‘Jullie zijn de Luwische rattensmoelen en wij zullen jullie uit het palmenpaleis verdrijven.’

‘Wij de Luwiërs?’ stooft Daron op. ‘Ik dacht het niet!’

‘Nou en of! Wij zijn gisteren die rot-Luwiërs geweest. Vandaag is het jullie beurt.’

Daron schudde vastbesloten zijn hoofd. ‘Mijn vader marcheert met het leger van Aram op. Dan kan ik toch geen Luwiër spelen? Dat is in strijd met de eer van de familie.’

‘En mijn vader zegt dat de jouwe hooguit de paardenvijgen achter de strijdswagen van de Onsterfelijke opveegt. Narek is helemaal geen krijger. Dat weet iedereen hier in het dorp.’

Daron vocht tegen een brok in zijn keel. Wat kon Sina toch gemeen zijn. Net als haar vader! Natuurlijk wist hij ook wel dat zijn vader geen krijger was, maar hij was toch een held. Behalve hij en zijn vriend Ashot was niemand met de ronselaars van de Onsterfelijke meegegaan.

‘We kunnen de steen toch weer laten beslissen?’ stelde Tura voor.

‘De steen speelt vals,’ bromde Sina.

‘Onzin. We doen het zo!’ Daron keek de kring rond. Iedereen was het er mee eens.

‘Maar dit keer gooi ik de steen omhoog!’ eiste Sina.

Met tegenzin gaf Daron zijn schat af. ‘Maar maak hem niet kapot.’

‘Stenen gaan niet zo gauw kapot.’ Ze streek over het gladde oppervlak en bekeek hem begerig. ‘Wanneer de witte kant boven ligt, zijn ik en mijn krijgers vandaag de goeden.’ Ze streefde de steen alsof die een jong poesje was. Toen gooide ze hem de lucht in. Hij wentelde in het rond zodat afwisselend de witte en de zwarte kant te zien waren.

Toen hij op de grond terugviel, lag de zwarte kant boven.

Sina zuchtte. ‘Ik zei toch dat hij vals speelt.’

Trots keerde Daron zich naar zijn kleine strijdmacht. Ze waren met z’n zevenen. Sina had net zoveel volgelingen. Maar haar vrienden waren allemaal al iets groter. Van de laatste vijf gevechten om het palmenpaleis had Sina er vier gewonnen. Daarom wilden de meesten liever in haar leger meespelen, ook al moesten ze dan Luwiërs zijn. Wie het gevecht won, mocht de volgende dag alle rijpe dadels hebben die van de palmen vielen. Wanneer Sina’s vader de plundersaars niet betrapte, want het palmenbos was eigenlijk van hem en hij liet zich niet graag bestelen.

‘Wij zijn vandaag demonen,’ verklaarde Sina plotseling. ‘Als we

dan de slechten moeten zijn, dan willen we ook echt slecht zijn.'

Allemaal keken ze haar geschrokken aan.

'Als je over demonen praat, roep je ze op, zegt mijn tante,' fluisterde Tura.

'Als je bang bent dat je het in je wikkelrok doet, ga dan toch naar huis, Tura!'

Daron ging voor de kleine jongen staan. 'Wij zijn nergens bang voor!' Toch beviel het idee van de demonen hem ook niet. Het was al donker. De oogst was al begonnen, daarom hadden ze allemaal zo lang op de akkers moeten werken.

'Vooruit dan!' riep Sina enthousiast. 'Volg mij, demonen!'

'Jullie zijn de aanvallers. Weg uit het palmenpaleis.' Daron wees naar de gierstakker achter het lage muurtje van opeengestapelde stenen. 'Jullie komen daarvandaan.'

Sina's demonenleger trok braaf weg, maar onder Darons volgelingen heerste een gedrukte stemming.

'Zij geven ons beslist een pak slaag.' Tura verwoordde wat ze allemaal dachten.

'Waarom?' antwoordde Daron koppig.

'Omdat ze demonen zijn, natuurlijk.' Tura leek elk moment in huilen te zullen uitbarsten. 'En het is ook al donker. En als ze thuis merken dat ik zo laat in mijn bed kruip, krijg ik nog een pak slaag extra.'

'Verdedigers van Belbek.' Daron probeerde met vaste stem te spreken, als een echte held. 'Laten we stenen zoeken om mee te gooien. We zullen die demonen eens een verrassing bezorgen als ze komen.'

Daarmee wist hij ze over te halen. Zijn vrienden verspreidden zich door het palmenbosje.

'Zijn dadels ook goed?' riep Tura.

Daron lachte. 'Wanneer je een paar goede harde kunt vinden.'

In de verte was een geluid te horen dat op het rollen van de donder leek.

'Daron!' klonk de stem van Sina ergens tussen de palmen. 'Kom gauw! Au! Hou nou eens op met stenen naar me te gooien. Kom nou toch, Daron! Dit moet je zien! Kom naar het muurtje!'

Was dat een val? Daron stak zijn houten sabel achter het oude hennepstouw dat hij als riem gebruikte. 'Kom mee allemaal. Maar

neem jullie stenen mee voor het geval het een hinderlaag is.'

Ongehinderd bereikten ze het muurtje. Sina's soldaten stonden erbovenop. Allemaal keken ze naar het oosten. Het gerommel van de donder was nu duidelijk te horen. Het hield gewoon niet meer op! Dat was geen normaal onweer dat kwam aandrijven!

Snel klom Daron het lage muurtje op. Een snoer van kleine vlammen trok over de vlakte in de richting van hun dorp.

'Zie je nou wel, daar heb je de demonen,' zei Tura en hij begon te huilen.

De koude rillingen liepen over Darons rug. Hij was op dit ogenblik de man in huis en hij had alleen een houten sabel om zijn moeder Rahel te verdedigen. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en probeerde te zien wat daarginds aan de hand was. Hij ontwaarde een gouden glinstering onder de vlammen. Bronzen kurassen! 'Dat zijn strijd-wagens!' Helemaal zeker was hij er niet van, maar strijd-wagens klonk beter dan demonen.

'Dan hebben de Luwiërs dus gewonnen,' zei Sina somber. 'Mijn vader heeft altijd gezegd dat de Luwiërs het hele land plunderen als ze winnen. En hij heeft ook gezegd dat een boerenleger niet tegen echte krijgers opgewassen is.'

Daron keek naar de zwart-witte steen, zijn schat. Zijn vader had beloofd dat hij terug zou keren. Hij zou er beslist voor gezorgd hebben dat de Luwiërs niet wonnen. Maar strijd-wagens in de nacht beloofden niet veel goeds, dat was zeker. 'We moeten het dorp waar-schuwen,' besloot Daron.

'Ben jij sneller dan een strijd-wagen?' Voor het eerst deze avond praatte Sina niet op een ruzietoontje.

'Dat lukt ons nog wel!' Hij voelde zich lang niet zo zeker als hij klonk. 'Wij rennen over de akkers. De wagens moeten de weg blijven volgen. Vooruit, geef me je hand, Tura. Ik laat je niet los voor we bij je moeder zijn. En vergeet jullie houten sabels niet!'

DRIE MAANDEN EERDER

DE GEVALLEN MEESTER

Nandalee hief waakzaam haar hoofd op. De wind was gedraaid. Het geritsel van de bladeren veranderde van toon. Het leek dringender, alsof de geesten van het woud haar wilden waarschuwen. Er hing een nieuwe geur in de lucht. Van rook, wapenvet en ongewassen kleren.

Vanuit een ooghoek zag de elfin twee schaduwen, die zich onhoorbaar door het woud bewogen. Ze waren bijna één met de donkere stammen en de nacht. Ook zij verspreidden de geur van rook. En van het roet waarmee ze hun handen en gezichten hadden ingesmeerd om nog meer op de schaduw te lijken.

Haar metgezellen, Cullayn en Tylwyth, gaven haar een teken om verder te gaan. De beide Maurawans behoorden tot de elfen die in het oude woud ten zuiden van het Alfenhoofd woonden. Hun volk had de naam excentriek en prikkelbaar te zijn. Zelfs de trollen zochten liever geen ruzie met de Maurawans en vreesden hun overvallen. Nandalee was verre van enthousiast geweest, toen ze het tweetal voor haar missie toegewezen had gekregen. Ze waren geen drakenelfen maar behoorden tot de spionnen van het Blauwe Paleis. Deze escorte was een concessie van Nachtadem aan de andere hemelsslangen die niet wilden dat deze belangrijke missie alleen aan een van zijn getrouwen werd opgedragen. En bovendien nog aan de enige elfin wier gedachten ze niet konden lezen.

Cullayn, de oudste van de twee Maurawans, kwam bij haar staan.

‘Ik heb ze geroken,’ zei ze om alle misverstanden te voorkomen. Veel praten lag niet in de aard van de Maurawans, wat de omgang met hen er niet makkelijker op maakte.

Cullayn knikte kort.

Nandalee was blij dat hij de kap van zijn mantel diep over zijn voorhoofd had getrokken. Hij had een verminkt gezicht en het kostte haar moeite hem recht aan te kijken. Zijn gelaat leek uit het lood.

Niets bevond zich op de plaats waar het hoorde, alsof men huid en spieren van zijn schedel had getrokken en toen niet meer op de juiste plaats vast had kunnen hechten. Als jonge krijger zou Cullayn door een knotsslag van een trol getroffen zijn. Het was al een wonder dat hij die overleefd had. Een wonder dat hij elke dag vervloekte, vermoedde Nandalee. ‘Met z’n hoevelen zijn ze, denk je?’

Zonder aarzelen balde hij zijn rechtervuist en strekte alle vingers, balde zijn vuist toen een tweede keer en stak middel- en wijsvinger op.

‘Met z’n zevenen?’ Ze keek hem ongelovig aan. Ze wist dat het meer dwergen moesten zijn. De geur was te sterk geweest voor één. Maar ze had nooit een juist aantal kunnen geven. Maakte Cullayn soms een grapje? Tot nu toe had ze gedacht dat hij geen enkel gevoel voor humor had. Een vergissing? Ook zijn vriendschap voor Tylwyth, die men achter zijn rug ‘de mooie jongen’ noemde, was merkwaardig. Tylwyth was zo ongeveer in alles de tegenpool van Cullayn. Hij was knap en voor een Maurawan besteedde hij buitengewoon veel aandacht aan zijn kleding. Cullayn daarentegen zag er haveloos uit. Zijn kniehoge laarzen van zacht leer waren herhaaldelijk gelapt. De linkerzool hing half los en werd op zijn plaats gehouden door een leren veter die een paar keer om de laars was gewonden. Hij droeg een lendendoek van een ondefinieerbare donkere kleur en een vettig leren vest waar diverse zakken op waren gezet. Zijn brede kapmantel was zo vaak gewassen dat de oorspronkelijk donkergroene kleur tot een onbestemde tint tussen groen en grijs verschoten was. Maar wat deden zulke uiterlijkheden ertoe wanneer je het grootste deel van de tijd sowieso met het woud ver-smolt. Nandalee kende geen andere elf die daarin de gelijke van Cullayn was. Weefde de Maurawan soms onbewust magie? Had het misschien met zijn verminkte gezicht te maken? Hij wilde al een heel lange tijd niet gezien worden en had daar alle redenen toe.

‘Laten we de dwergen achternagaan.’ besloot ze. Sinds ze op de berg waren, hadden ze twee keer houthakkers aan het werk gezien. Verder was alles rustig.

Cullayn knikte. Nauwelijks een tel later was hij weer in de schaduw verdwenen.

Nandalee snoof opnieuw de lucht op. Cullayn leek geen eigen geur te hebben. Hem kon ze niet bespeuren. Hij rook als het woud.

Hij was het woud, dacht ze en glimlachte. Heel anders dan de dwergen. Zouden die iets vermoeden? Wisten ze dat hier elfen waren? Nandalee stapte over een versplinterde tak heen. Het woud hier op de berg was niet gezond. Er waren te veel sparren en dennen. Waarschijnlijk hadden de dwergen die snelgroeïende bomen aangeplant om te voorzien in de behoefte aan hout van hun stad die diep in de berg verborgen lag.

Onmiddellijk ontdekte Nandalee sporen van de dwergen. Afdrukken van hun grote plumpe voeten in het tapijt van dennennaalden dat de bosbodem bedekte. Huiverend dacht ze terug aan de tijd dat ze zelf in het lichaam van een dwerg gevangen had gezeten. Als een dronkenman was ze kort na de metamorfose door de tunnels van de Diepe Stad gewankeld. De gedachte aan het stuntelige, gedrongen lichaam vervulde haar opnieuw met angst. Ze dacht aan de vele manen dat ze in de piramide in de jadetuin gevangen had gezeten. Levend begraven!

Nandalee richtte haar ogen op de toppen van de naaldbomen, die zacht in de wind heen en weer wuifden. Ze luisterde naar het lied van de bomen en ademde de geur van de hars in. De stank van de bezwete kleren van de dwergen was nauwelijks nog te bespeuren, alsof het woud zelf de herinnering aan hen wilde uitwissen.

Nandalee volgde het spoor verder. Je moest wel blind zijn om dat bijster te raken. Dwergen achtervolgen was geen uitdaging, dacht ze met een zweem van ergernis. Zelfs haar vriendin Bidayn zou dit spoor niet kwijtraken, hoewel ze in de wildernis zo hulpeloos als een kind was. Bidayn had Nandalee verrast, toen ze zich vrijwillig voor deze missie had gemeld. Nadat ze op Nangog gewond was geraakt, had Nandalee niet verwacht dat de magieweefster zich zo snel opnieuw in gevaar zou willen begeven. Bidayn was... Nandalee bleef stokstijf staan. Er klopte iets niet. Er was iets in het duister, vlak voor haar gezicht. Het maanlicht was erop gebroken. Een draad, dun als spinrag. Maar hij was zwart als de nacht.

Ze dook in elkaar. Snoof de lucht op. De harslucht verdrong alle andere geuren. Te sterk, zelfs voor een naaldbomenbos! Nandalee sloot haar ogen en concentreerde zich helemaal op haar reukzin. Ze probeerde datgene wat haar het sterkst belaagde van zich af te zetten. Ze rook een das, vlak in de buurt. Patrijzen. Konijnenkeutels. Paardenhaar. Was...

Ze sloeg haar ogen op. De ragfijne draad was een paardenhaar. Nee, waarschijnlijk meerdere paardenharen. Ze waren ineengevlochten en met was ingesmeerd. Nandalee slaakte een diepe zucht. Dat had een haartje gescheeld. Een paardenhaartje. Wat zou er gebeuren wanneer ze de haren kapot trok? Zij en de beide Maurawans hadden vannacht al enkele vallen gevonden. Zware voetangels, die iemands botten verbrijzelden wanneer ze dichtklapten, een kuil vol palen met scherpe punten. Ze waren allemaal primitief en makkelijk te ontdekken geweest. Deze was anders. De haren waren ongeveer op schouderhoogte gespannen. Een dwerg kon niet per ongeluk in deze val lopen. Hij was voor grotere schepsels bedacht. Nandalee probeerde te ontdekken waar de paardenharen heen leidden. Ze verdwenen tussen de dennentakken.

Ze draaide zich met een ruk om toen ze plotseling voelde dat ze werd aangestaard. Daar was iemand in het donker onder de sparren. Tylwyth? De schaduw wenkte haar. Roepen kon niet zolang ze niet zeker wisten hoe dicht de dwergen in de buurt waren. Ze konden overal... Plotseling viel alles voor Nandalee op zijn plaats. De primitieve vallen, de sporen die niet te missen waren. Ze waren hierheen gelokt! Wie een eind langs de opvallende sporen door het woud liep, moest regelrecht in deze val lopen. De zwarte paardenharen waren zelfs bij klaarlichte dag zo goed als onzichtbaar, want het dak van ineengestrongelde sparrentakken was zo dicht, dat het hier voortdurend schemerde.

Ze hadden de dwergen onderschat. Ze vermoedden dat de draken en met hen de drakenelfen zouden komen. Dat lag voor de hand na wat ze hadden gedaan. De moord op de Zwevende Meester kon niet ongewroken blijven.

Tylwyth kwam naar haar toe. Hij leek ongeduldig, wenkte haar. Ze gebaarde hem dat hij moest blijven staan, maar dat negeerde hij. Ze moest hem tegenhouden. Nandalee zette alle voorzichtigheid overboord. 'Blijf staan...'

Takken versplinterden. De boomtoppen rond de Maurawan bewogen als in een stormwind. Tylwyth wierp zich op de grond en rolde opzij. Een boomstronk zo groot als een bierton, vol puntige takken, zwaaide over hem heen en verdween in de duisternis. Nauwelijks een tel later schoten planken met vingerlange spijkers uit de grond omhoog. De Maurawan sprong op. Alleen door een snoek-